

fra en af Udgangene. I sin Forlegenhed spurgte han hende lidt brysk, hvad hun vilde ham.

Paa sin roligt fornemme Maade — og med et Blik paa Opsynsbetjenten, der af Nysgerrighed var fulgt med — svarede hun, at hun ikke saa godt kunde sige det her, hvorfor hun bad ham om at ledsage hende hen til Sporvognen.

»Har De været her til Mødet?« spurgte Mads Vestrup, da de var kommen ned paa Gaden.

»Ja. Og jeg syntes, at jeg saa med det samme vilde lade Dem vide, at De ikke mere kan træffe Frk. Frederiksen paa Hospitalet. Hun er idag bleven udskrevet.«

»Udskrevet? Hvordan dog det?«

Frk. Mohn mente, at han selv havde været Anledningen til det. Professoren havde villet nægte ham Adgang til Hospitalet, og da Direktøren ikke vilde gaa ind derpaa af Frygt for Pressen, var de bleven enige om at udskrive Frk. Frederiksen for at undgaa Konflikt.

»Hun tog bort i Eftermiddag. En af hendes Journalist-Venner — en Hr. Møller — kom og hentede hende. Desværre! Jeg er bange for, at hun igen vil optræde. Iaftes havde hun Besøg af Direktøren i »Tavernen«, og i Morges fik hun en stor Buket fra ham. Hun bad mig forresten hilse Dem, naar De kom.«

Saa har Gud ogsaa taget dette stakkels Haab fra mig — var Mads Vestrups første Tanke. Men i det